

Arrest

nr. 66169 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger, geboren op {...} te Tambov, Rusland, kreeg in 2002 in uw woonplaats in Sint-Petersburg onenigheid met uw buurman, een zekere mijnheer O {...}; bij uitbreidingsplannen voor zijn appartement werd een gedeelte van uw appartement in beslag genomen. U verklaart in dat verband meermaals door journalisten gecontacteerd te zijn en daardoor wilde u meer weerklank aan de zaak geven. U besloot om het geschil via gerechtelijke weg te beslechten. In 2007 verloor u de rechtzaak definitief; de rechtbank stelde u volledig in het ongelijk. In december 2008 werd u gecontacteerd door een journalist van Fontanka.ru ; hij stelde zich voor als "S. {...}" en hij wilde weten hoe u het stelde na de perikelen in verband met uw woonst. U zegde meteen toe om een interview te geven. De journalist kwam naar uw woonst. U praatte vrijuit en tijdens de lange conversatie vermeldde u een vreemd voorval op de luchtmachtbasis van Khankala (Tsjetsjenië), waarvan u ongewild getuige was geweest; toen u in 2007 naar Khankala moest voor de herstelling van een helikopter, zag u dat 3 mannen in militaire uitrusting uit een helikopter vielen of geduwd werden. In januari 2009 werd u opnieuw door de journalist

gecontacteerd. Hij was boos omdat hij door uw verhaal over de gebeurtenis in Khankala in de problemen was geraakt; hij had op de redactie van Fontanka.ru over uw wedervaren in Khankala verteld en kort daarop werd hij opgepakt en mishandeld door de FSB. U sprak in Sint-Petersburg met de betrokken journalist af om hem enigszins te bedaren en u ontmoette hem opnieuw, maar uit zijn woorden begreep u dat hij het land zou verlaten. U vernam nadien niets meer over hem. U werd zelf ook nog opgeroepen door de FSB; die verweet u dat u een militair geheim had geschonden en u werd aangemaand om zich voortaan rustig te houden. Niet lang nadien zag u bij uw woonst 2 politieagenten en 1 FSB-agent. U keerde daarom niet meer naar huis terug. Uit onvrede met wat u overkomen was in uw thuisland, stuurde u uw binnenlands paspoort naar de Russische president en u besloot Rusland te verlaten. U zou via Finland de EU binnenkomen en van daaruit doorreizen naar België. Op 27 januari 2009 reisde u over land naar Finland, van daaruit nam u een rechtstreekse vlucht naar Brussel en dezelfde dag kwam u aan in België. Op 6 maart 2009, in casu ruim één maand na uw aankomst in België, vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

1 Allereerst moet opgemerkt worden dat u gedurende lange tijd én bewust een belangrijk identiteitsdocument, in casu uw internationaal paspoort, hebt achtergehouden voor de bevoegde Belgische asielinstanties. Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal (2 februari 2010) hebt u een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort neergelegd. Er werd u gevraagd of u het origineel van uw internationaal paspoort nog had; u antwoordde negatief (CGVS II, p.2). Er werd u vervolgens gevraagd of het nog mogelijk was om het origineel later te bezorgen; wederom antwoordde u negatief (CGVS II, p.2). Tijdens uw derde gehoor door het Commissariaat-generaal werd u bij het begin gewezen op het belang van het verlenen van uw volledige medewerking tijdens de asielprocedure en er werd u gevraagd of u nog belangrijke opmerkingen had inzake de vorige gehoren; u antwoordde dat er wel enige verduidelijkingen (betreffende uw asielrelaas) waren, maar u maakte geen melding van het bestaan van uw internationaal paspoort (CGVS III, p.2). Pas tijdens uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal, in casu één jaar na uw eerste gehoor, legde u het origineel van uw internationaal paspoort voor. Welnu, van een asielzoeker wordt verwacht dat hij vanaf het begin van de asielprocedure zijn volledige medewerking verleent. In concreto betekent dit, onder meer, dat niet bewust informatie of originele identiteits- of reisdocumenten mogen worden achtergehouden. U hebt dit bewust wel gedaan. De verklaring, die uzelf en uw advocaat voor het achterhouden van het origineel van uw internationaal paspoort geven, is daarbij niet afdoende. Zo beroept u zich (CGVS IV, p.5 & brief advocaat met bemerkingen i.v.m. laatste gehoor CGVS) op het feit dat u bang was om gerepatrieerd te worden naar Finland, en van daaruit teruggestuurd te worden naar Rusland, wanneer Belgische asielinstanties in het bezit zouden komen van uw originele internationale paspoort, met daarin het door Finland afgeleverd visum. Er zou u, door andere Russisch-taligen, geadviseerd zijn om daarom het paspoort achter te houden. Deze poging tot verklaring van uw gedrag is ontoereikend. Uw asielaanvraag van 6 maart 2009 werd reeds op 2 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, hetgeen inhoudt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag. Uw advocaat meldde haar tussenkomst in uw asioldossier per aangetekend schrijven van 13 juli 2009. In de brief werd melding gemaakt van het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de volledige waarheid had verteld over uw reisweg (en daarbij gebruikt reisdocumenten) om de eerder vermelde reden. Er moet vastgesteld worden dat u pas tijdens uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal op 10 januari 2011, in casu na anderhalf jaar, het bewuste internationale paspoort hebt voorgelegd. De vaststelling dat u pas na anderhalf jaar de volledige waarheid hebt verteld over het bezit van uw internationaal paspoort, en het betreffende document heeft neergelegd, geeft alvast geen blijk van voldoende bereidheid tot medewerking met de asielprocedure en ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Er moet vastgesteld worden dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren door het Commissariaat-generaal meermaals verwijst naar een conflict met uw buurman in verband met uw woonst in Sint-Petersburg, hetgeen leidde tot een gerechtelijke procedure. Belangrijk is echter de vaststelling dat u zelf erkent dat u het probleem in verband met uw appartement als een afgesloten hoofdstuk beschouwt (CGVS IV, p. 13), en dat dit probleem voor u niet de aanleiding was om Rusland te verlaten (CGVS, gehoorverslag 7 januari 2010, p.14). Bijgevolg kan er dan ook geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit dit gegeven op zich.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een tweevoudig contact met een journalist in de periode december 2008 / januari 2009 als de kern van uw asielrelaas markeert; u vertelde hem over een incident in de buurt van een luchtmachtbasis in Khankala, Tsjetsjenië, als gevolg waarvan u door FSB en politie werd gevisieerd. Er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt dit contact, en daardoor de daaruit voortvloeiende problemen, aannemelijk te maken.

Zo moet vooreerst opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig informatie kunt verschaffen over de journalist "S. {...}", door wiens problemen u uiteindelijk zelf Rusland moest ontvluchten en bij uitbreiding het medium Fontanka.ru waarvoor hij werkte. De hiervoor vermelde journalist stelde zich aan u voor als "S. {...}", maar hij vermeldde ook zijn voornaam; die bent u vergeten (CGVS IV, p.7). U weet niet of hij in

Sint-Petersburg woonde (CGVS IV, p.9). U weet niet of hij eerder problemen kende op de redactie van het medium Fontanka.ru waarvoor hij werkte, omwille van (het willen verspreiden van) delicate informatie (CGVS IV, p.15). Evenmin weet u of hij al lang voor het genoemde medium werkte en het interesseerde u niet (CGVS IV, p.15). De journalist zou onder druk gezet zijn en daarom had hij plannen om weg te gaan – of te vluchten – maar hij zei niet waar hij naartoe zou gaan en u hebt het hem niet gevraagd (CGVS IV, p.15). Welnu, er mocht van u verwacht worden dat u meer informatie kunt verschaffen over een persoon die een cruciale rol speelt in uw asielrelaas, temeer daar het interview bij u thuis uitmondde in een gesprek van ongeveer 5 uur (CGVS IV, p.10). Bijgevolg slaagt u er niet in om het contact met de journalist met de (vermoedelijke) schuilnaam “S. {..}” aannemelijk te maken, hetgeen een hypotheek legt op de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen die het gevolg waren van dat contact.

2 Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de redactie van Fontanka.ru niet op de hoogte is van het door u vermelde incident in de buurt van de luchtmachtbasis van Khankala. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat geen enkele journalist van het voormelde medium gedwongen werd om het land te verlaten. U brengt geen concrete, noch overtuigende elementen aan die een ander licht werpen op deze door het Commissariaat-generaal verkregen informatie.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen, over door u verkregen informatie over uw vervolgers, zeer inconsistent zijn en bijgevolg uw geloofwaardigheid ondermijnen.

Tijdens uw derde gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS III, p.2-4) dat u in België via A. L. {..}, een vroegere medestudent aan de militaire school, informatie uit een databank van de MVD (politieafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken) had gekregen, waaruit zou blijken dat “voor u de grenzen gesloten waren” (CGVS III, p.3). In dit verband moet opgemerkt worden dat u zeer slordig met de verkregen informatie bent omgegaan; u verklaart (CGVS III, p.4) dat u de e-mail met de betreffende informatie verloren hebt laten gaan en er niet bij stil had gestaan dat van u verwacht werd dat u bewijzen ter staving van uw relaas zou voorleggen. Een dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u al sedert 6 maart 2009 in de asielprocedure bent en u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als door het Commissariaat-generaal gewezen werd op het voorleggen van alle documenten die verband houden met uw asielmotieven. Tijdens uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal legde u een nieuw document voor, in casu een document waaruit zou blijken dat u werd opgenomen in een gegevensbestand van de FSB, de Federale Veiligheidsdienst. Verwijzend naar het neergelegde document, verklaart u (CGVS IV, p. 2) dat u enkel terug te vinden was in een databank van de FSB en niet bij de MVD. Bovendien verklaart u (CGVS IV, p.2), verwijzend naar het derde gehoor, dat u het toen ook had over de FSB, quod non. Rekening houdend met uw opleiding (Militaire Hogeschool) en professionele verleden (havenpolitie Sint-Petersburg, hersteller van helikopters voor leger en veiligheidsdiensten) mag er vanuit gegaan worden dat u duidelijk het onderscheid kunt maken tussen de hiervoor vermelde autoriteiten, in casu MVD en FSB. Uw verklaringen inzake informatie over uw vervolgers zijn dermate inconsistent dat ze uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Wat betreft het hiervoor aangehaalde en neergelegde document, moet opgemerkt worden dat het een zeer geringe bewijskracht heeft. Het betreffende document bevat behalve de titel 'Opsporing' enkel een foto en een korte tekstboodschap, stellende dat men u het land niet mag laten verlaten. Bij gebrek aan enige officiële bekrachtiging of verifieerbare verwijzing naar belanghebbende instanties kan de authenticiteit van dit document onmogelijk worden geverifieerd. Het document is zeer makkelijk reproduceerbaar en derhalve niet in staat uw asielrelaas op overtuigende wijze te ondersteunen. Uw verklaringen over uw aankomst in België doen ernstige twijfels rijzen omtrent de ernst van uw verklaarde vrees en uw nood aan internationale bescherming, in casu vanwege de Belgische asielinstanties. U geeft toe dat u in België geen haast had om bescherming te zoeken; u nam de tijd om het land te keuren (CGVS II, p.5). U erkent dat u in België geen bescherming zocht, daar u zich reeds buiten Rusland bevond (CGVS II, p. 5). U verklaart dat u op 25 of 27 januari 2009 in België bent aangekomen (CGVS II, p.4), maar pas op 6 maart 2009 vroeg u asiel aan. Tijdens uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS IV, p.5) dat u bij uw aankomst in België niet meteen wist of u hier langer zou blijven, maar dat u hier toen in elk geval legaal verbleef. In hetzelfde verband verklaart u (CGVS IV, p.5) dat u bij een organisatie navraag deed om te weten wat u moest doen om uw verblijf in België te verlengen. Welnu, uw hiervoor weergegeven verklaringen geven er geen blijk van dat u een urgente nood zou hebben aan asielbescherming. Tenslotte moet nog opgemerkt worden dat uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat u op 5 januari 2009 een aanvraag richtte tot de Finse ambassade voor het verkrijgen van een Schengen-visum. Uit de verkregen informatie blijkt dat u op het moment van de aanvraag plande om op 20 januari 2009 naar Finland te reizen. Het document werpt geen ander licht op hiervoor gedane vaststellingen. Gezien uw verklaringen op verschillende punten betwistbaar zijn, dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw pensioenverzekeringskaart, uw werkboekje, uw diploma en een uittreksel van uw diploma, uw attest van de middelbare school, uw scheidingsakte, uw bewijs van uw

opleiding in de militaire school, uw militair boekje en uw registratie voor een handelsnummer gelden als bewijs voor uw identiteit, uw studie- en beroepsverleden, elementen die in het kader van uw asielaanvraag niet betwist worden. Uit uw internationaal paspoort blijkt dat u op 8 januari 2009 een Fins Schengenvisum heeft verkregen, maar biedt verder geen informatie aangaande de verklaarde asielmotieven. U legt ook een artikel neer van een website waarin u vermeld wordt inzake het door u aangehaalde geschil met uw buurman. Dit artikel bevestigt dat u problemen kende met uw buurman in verband met uw woonst, maar inzake het woningprobleem werd reeds eerder opgemerkt dat het, gezien uw verklaringen daaromtrent, geen directe aanleiding voor een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde was en evenmin bevat het artikel elementen die verwijzen naar uw meest recente verklaarde vervolgingsfeiten, die voor u de aanleiding waren om uw herkomstland te verlaten. Uw advocaat reageerde op de gedane vaststellingen tijdens het laatste gehoor en de eerdere gehoren door het Commissariaat-generaal, middels een schrijven dd. 12 januari 2011. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat moet het volgende worden gesteld. Uw advocaat stelt dat het gebeurt dat asielzoekers dermate wantrouwig zijn ten aanzien van autoriteiten, door eerdere negatieve ervaringen. Hier moet opgemerkt worden dat u reeds geruime tijd in België verblijft en daardoor de mogelijkheid hebt gehad om zich voldoende te informeren over de werking van Belgische autoriteiten en de bevoegde asielinstanties in het bijzonder, waardoor u zich niet kunt beroepen op angst jegens autoriteiten in algemene zin. Uw advocaat verklaart dat het door u neergelegde document (gehoor CGVS 10.01.2011) in verband met de FSB bestemd was voor de MVD en niet voor uzelf en daarnaast maakt uw advocaat opmerkingen over vormelijke en inhoudelijke aspecten van het betreffende document; hiervoor wordt verwezen naar de eerder gedane vaststelling, in casu het feit dat van een dergelijk document een zeer geringe bewijskracht uitgaat. Via uw advocaat, en als bijlage bij het door haar ingediende verzoekschrift dd. 27.04.2010, legt u een rapport neer van Amnesty International daterend van februari 2008. Het rapport maakt melding van problemen inzake vrijheid van meningsuiting binnen de Russische Federatie en geeft hiervan een aantal illustraties. Echter moet opgemerkt worden dat het hier een algemeen en openbaar rapport betreft, waarin geen melding wordt gemaakt van uw individuele problematiek. Daar elke asielaanvraag op strikt individuele wijze dient beoordeeld te worden en dit document geen informatie bevat over uw verklaarde problemen, wijzigt het niets aan de eerder gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker door zijn verklaringen te herhalen waarom hij zijn internationaal paspoort niet eerder heeft voorgelegd, in gebreke blijft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker reeds bij het Commissariaat-generaal ter verantwoording van het achterhouden van zijn internationaal paspoort verklaarde dat hij bang was gerepatriëerd te worden naar Finland, en van daaruit zou doorgestuurd worden naar Rusland en dat hem geadviseerd werd door andere Russisch-taligen om zijn paspoort achter te houden. De Raad wijst er op dat, voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Samen met de commissaris-generaal dient evenwel vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker geenszins een verantwoording bieden voor het gebrek aan medewerking dat verzoeker hierdoor heeft tentoongespreid. Immers heeft verzoeker gedurende anderhalf jaar zijn internationaal paspoort achtergehouden en dit terwijl hij ondertussen wist dat zijn asielaanvraag op 2 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken was overgemaakt aan het commissariaat-generaal, wat inhoudt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag zodat hij zich geenszins kan beroepen op zijn beweerde angst teruggestuurd te worden naar Finland en van daaruit naar Rusland als verschoningsgrond voor het dermate lang achterhouden van zijn internationaal paspoort. Waar verzoeker poneert dat het in eerste instantie niet tot hem doordrong dat België zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn asielaanvraag, oordeelt de Raad dat dergelijk argument elke logica tart. De Raad ziet immers niet in dat verzoeker, die bovendien de bijstand heeft van een advocaat en ook diverse keren op het Commissariaat-generaal is uitgenodigd geweest waar hem de procedure werd uitgelegd, er bijna één jaar over doet om te beseffen dat zijn asielaanvraag door de Belgische autoriteiten behandeld wordt.

Verzoeker tracht voorts zijn houding te verklaren door te stellen dat hij vreesde dat zijn asielprocedure zou afgebroken worden en in essentie dat hij, gelet op zijn profiel, weinig vertrouwen had tegenover de

Belgische autoriteiten. Bovendien wou verzoeker de mogelijkheid behouden te kunnen vluchten naar een ander land. Ook deze verklaringen acht de Raad ontoereikend voor het gebrek aan medewerking dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag heeft getoond. Van iemand die internationale bescherming zoekt en daarvoor aanklopt bij de autoriteiten van een voor hem onbekend land kan verwacht worden dat hij – ongeacht het profiel dat hij heeft – vertrouwen heeft in deze autoriteiten dat zij hem zullen beschermen en hij derhalve zijn volledige medewerking verleent ten einde deze bescherming te verkrijgen. Immers is dit de essentie van het indienen van een asielaanvraag. Het dermate lang achterhouden van zijn internationaal paspoort en het daardoor getoonde gebrek aan medewerking van verzoeker ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Om diezelfde reden kan evenmin het beweerde drankprobleem van verzoeker als verschoningsgrond in aanmerking genomen worden. Ook het niet kunnen situeren van feiten in de tijd door dit drankprobleem kan niet weerhouden worden. Deze blote bewering wordt niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij het land eerst wou keuren omdat hij toch buiten Rusland was en daardoor wachtte met het indienen van een asielaanvraag, dient samen met de commissaris-generaal vastgesteld dat dergelijk gedrag de nood aan internationale bescherming danig ondermijnt. Van iemand die werkelijk vreest voor vervolging of ernstige schade vanwege zijn autoriteiten, kan verwacht worden dat hij onmiddellijk al het nodige doet om internationale bescherming te bekomen.

De geponeerde verklaringen in het verzoekschrift zijn een opeenstapeling van gratuite beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn internationaal paspoort dermate lang heeft achtergehouden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnt wordt.

Het betoog van verzoeker dat het achterhouden van zijn paspoort niet de kern van zijn asielrelaas betreft en er ten onrechte teveel belang aan wordt gehecht door de commissaris-generaal is niet ernstig. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten is immers primordiaal voor een correct onderzoek naar de geuite vrees. Het internationaal paspoort is, indien de asielzoeker de waarheid spreekt omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht, een objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen. Door evenwel opzettelijk dit document achter te houden voor de asielinstanties en zoals blijkt uit het administratief dossier, bij aanvang van zijn asielprocedure een fictieve reisweg op te geven, verzoeker heeft immers op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangegeven via Finland gereisd te hebben (stuk 14), ondergraaft verzoeker volledig zijn algemene geloofwaardigheid.

2.6. De Raad ziet niet in wat verzoeker beoogt te bekomen met zijn betoog inzake het motief dat de problemen die verzoeker met zijn buurman zou gekend hebben niet de aanleiding waren voor zijn vlucht uit Rusland. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift simpelweg de reden waarom hij deze elementen vermeld heeft, met name dat hij door deze problemen in contact kwam met de journalist, wat evenwel geen punt van discussie vormt in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelt evenwel dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat deze problemen niet de aanleiding vormden voor zijn vlucht nu verzoeker zelf stelde dat deze problemen met zijn buurman hem er niet hebben toe gebracht te vluchten (administratief dossier, gehoor dd. 07/01/2010 stuk 5, p. 14 en stuk 7, gehoor dd. 07.06.2010, p. 9). Verzoeker betwist deze vaststelling ook geenszins in zijn verzoekschrift zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd.

2.7. Aangaande het motief inzake de kennis van verzoeker over de journalist betoogt verzoeker dat van hem een onredelijk kennisniveau wordt verwacht en dat geen rekening gehouden wordt met de concrete situatie. Immers was het de journalist die vragen stelde. Bovendien is het normaal dat verzoeker niet vroeg naar waar de journalist zou vluchten nu hij bezorgd was naar wat er allemaal gaande was en welke problemen er nu daadwerkelijk waren. Voorts meent verzoeker dat vastgesteld moet worden dat er eigenlijk maar weinig concrete vragen gesteld zijn over deze journalist tijdens de gehoren zodat hij niet veel details heeft kunnen geven. Verzoeker verwijst nogmaals naar zijn drankprobleem waardoor hij de gebeurtenissen bovendien niet altijd correct kan herinneren of kan plaatsen in de tijd.

Aan verzoeker zijn op het Commissariaat-generaal een aantal vragen voorgelegd, die betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas en waarvan verwacht mag worden dat verzoeker op dergelijke vragen correct kan antwoorden zo hij is wie hij beweert te zijn. Dit komt niet neer op het eisen van een onredelijk kennisniveau van verzoeker. Verzoekers onwetendheden impliceren de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Niet elke onjuist antwoord of onwetendheid op een kennisvraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, leidt op zich tot de ongeloofwaardigheid van

verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Uit lezing van de diverse gehoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen dermate veel onwetendheden tentoonspreid over cruciale gegevens in zijn asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid wordt aangetast. Zo blijkt dat verzoeker verklaarde gevlucht te zijn nadat hij in de problemen kwam omwille van een interview door een journalist. Wanneer op het Commissariaat-generaal diverse keren aan verzoeker gevraagd wordt informatie te geven over deze journalist blijkt evenwel dat verzoeker niet weet wat de voornaam is van deze journalist, of de naam van deze journalist zijn echte naam was, of de journalist in St-Petersburg woonde en hoelang de journalist werkte voor het medium. Evenmin wist verzoeker te vertellen hoe ernstig de bedreigingen geuit aan het adres van de journalist waren, dit terwijl verzoeker als reden voor de tweede ontmoeting met de journalist opgaf dat hij meer details wilde te weten komen over wat de journalist had meegemaakt. Evenmin kon verzoeker meedelen waar de journalist naartoe wou vluchten (administratief dossier, gehoor dd.07/01/2010, stuk 5, p. 12; gehoor dd. 02/02/2010, stuk 3, p. 9; stuk 7, gehoor dd. 07/06/2010, p. 14-15 en stuk 3, gehoor dd. 10/01/2011, pp. 6, 7, 9-11 en 15). Gelet op het gegeven dat verzoeker verklaarde de journalist tot tweemaal toe ontmoet te hebben is het niet aannemelijk dat verzoeker voormelde gegevens niet kan weergeven. Het argument dat de journalist vragen stelde en dat hij niet vroeg naar de vluchtbestemming van de journalist omdat hij bezorgd was over wat er allemaal gaande was als verantwoording voor deze onwetendheden is niet plausibel. Immers heeft verzoeker problemen gekregen omwille van het interview met een welbepaalde journalist zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet meer geïnformeerd zou hebben omtrent deze journalist, dit temeer nu verzoeker zelf verklaarde dat de reden van de tweede ontmoeting erin bestond meer zicht te krijgen op de problemen van de journalist. Waar verzoeker nog meent dat er maar weinig concrete vragen werden gesteld over de journalist, verwijst de Raad naar de referenties betreffende de gehoorverslagen zoals hoger in deze paragraaf opgenomen waaruit blijkt dat wel degelijk veelvuldig door het Commissariaat-generaal ingegaan werd op de persoon van de journalist. Tenslotte, zoals reeds onder punt 2.5. besproken kan de blote bewering inzake de gevolgen van zijn drankprobleem niet worden weerhouden.

2.8. Verzoeker meent dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt aangaande de kennis van de redactie van Fontana niet beschikbaar is in het administratief dossier zodat niet kan worden nagegaan wat L.A. {...} exact antwoordde. Het is onduidelijk welke email werd gestuurd naar de redactie en wat het concreet antwoord hierop was. Volgens verzoeker is het mogelijk dat het Commissariaat-generaal deze informatie verzint. Bovendien is het niet duidelijk of het hier een nieuw redactielid betreft die misschien nog niet werkte op de redactie ten tijde van de problemen en is het evenmin duidelijk of gans de redactie werd geraadpleegd. Verzoeker betoogt dat het best mogelijk is dat noch het betreffende redactielid noch de gehele redactie op de hoogte is van de problemen. Eveneens kan het zijn dat de redactie onder druk werd gezet door de FSB en daardoor aangeeft niet van de feiten op de hoogte te zijn. Ten einde dit laatste argument kracht bij te zetten verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International. Tenslotte is het ook mogelijk dat de journalist helemaal niet behoorde tot Fontanka.ru. Verzoeker vindt het ook merkwaardig dat het antwoord van de redactie dateert van 1 september 2010, terwijl hijzelf nog eens verhoord werd in januari 2011 en er tijdens het interview niets gezegd werd over deze informatie zodat hij hiermee niet geconfronteerd werd. Verzoeker besluit dan ook dat de informatie onvolledig, onbetrouwbaar en nietszeggend is.

Uit eenvoudig nazicht van het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de informatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, terug te vinden is. Dit betreft stuk 9 (antwoorddocument rus2010-017w). Tevens wordt in het antwoorddocument duidelijk de vraag weergegeven die gesteld wordt aan L.A. {...} van de redactie van Fontanka.ru waaruit blijkt dat informatie gegeven wordt over de inhoud van het gesprek dat verzoeker zou gehad hebben met de journalist, het tijdstip waarop dit gesprek heeft plaatsgevonden, de gevolgen voor de journalist omwille van dit gesprek en het gegeven dat verzoeker de journalist enkel kende onder het (vermoedelijk) pseudoniem "S. {...}". De specifieke vraagstelling aan de hand van deze gegevens luidde als volgt: *"Kan CEDOCA info terugvinden over deze journalist die werkte voor fontanka.ru? Is er informatie over een journalist die werkte voor fontanka.ru in de regio Sint-Petersburg en eind 2008, begin 2009 zou zijn onder druk gezet/mishandeld door FSB omwille van contact(en) met AZ?"*. Ook het antwoord dat hierop volgt van de redactie van Fontanka.ru is duidelijk en luidt dat de redactie niet op de hoogte is van dergelijke feiten en dat geen enkele van haar journalisten gedwongen werd het land te verlaten. Ook opzoeken op internet door CEDOCA zelf hebben geen resultaten opgeleverd.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit antwoorddocument dat het resultaat is van een Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. Verzoekers veronderstellingen dat L.A. {...} of nog, de gehele redactie, mogelijks niet op de hoogte zijn van de problemen zijn slechts

hypotheses die geen afbreuk vermogen te doen aan voorgaande informatie die zeer duidelijk is in zijn bewoordingen. De Raad ziet trouwens niet in hoe het mogelijk kan zijn dat niemand van de redactie op de hoogte zou zijn van de door verzoeker aangehaalde problemen, nu verzoeker zelf verklaarde dat de journalist de redactie had ingelicht (administratief dossier, stuk 7, gehoor dd. 07.06.2010, p. 15). Bovendien is het niet aannemelijk dat – indien een journalist plotseling besluit te vertrekken – dit voorval onopgemerkt voorbijgaat op de redactie waarbij hij werkzaam is. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat de journalist elders dan Fontanka.ru werkzaam zou geweest zijn. Zoals uit voorgaande paragraaf duidelijk blijkt werden aan de hand van verzoekers verklaringen pertinente vragen gesteld over deze gebeurtenissen. Voorhouden dat de journalist mogelijks niet werkte voor Fontanka.ru doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat de journalist hem verteld had te werken voor Fontanka.ru maar dat uit objectieve informatie blijkt dat Fontanka.ru noch van dergelijke journalist noch de problemen waarvan verzoeker gewag maakt, op de hoogte is.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst om aan te tonen dat de redactie mogelijks niet de waarheid spreekt, betreft een algemeen en bovendien gedateerd rapport – immers wordt er gesproken over het voorbije jaar en het rapport zelf dateert van februari 2008 zodat de daarin opgenomen informatie betrekking heeft op feiten van 2007 – hetgeen geenszins vermag afbreuk te doen aan het concrete antwoorddocument *in casu*. De Raad treedt aldus de terzake geldende motivering van de bestreden beslissing bij.

Op het Commissariaat-generaal rust bovendien geenszins de verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren niet geconfronteerd te zijn geweest met het antwoorddocument.

2.9. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk gemaakt heeft dat het wel degelijk ging om een databank van de FSB en dat hij zich wellicht vergist heeft. Het ging duidelijk om een databank waarvan de login dagelijks veranderde. Verzoeker verwijst naar zijn eerdere verklaringen dat hij de eerste informatie kreeg per mail die automatisch gedelete werd en hij bijgevolg niet meer in bezit hiervan was. Evenwel heeft hij verschillende keren aangegeven dat hij kon trachten deze informatie opnieuw te bekomen maar dat de Commissaris-generaal hier niet is op ingegaan. Het is dan ook compleet onredelijk dit argument tegen hem te gebruiken. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift alsnog vrienden te zullen contacteren om informatie te bekomen. Voorts volhardt verzoeker in het feit dat hij terug te vinden is in een databank van de FSB maar dat zijn vriend voor de MVD werkte en dat deze onderzoek verrichte in beide databanken en iets vond in de databank van de FSB. Verzoeker meent dat hierdoor verwarring is ontstaan. Tenslotte stelt verzoeker dat het FSB-document dat hij bezorgde eerder een uittreksel is en geen officieel document zoals het Commissariaat-generaal wil laten uitschijnen.

Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Het argument van verzoeker dat het niet redelijk is dat de Commissaris-generaal het feit dat hij niet meer in bezit was van de informatie, terwijl hij verschillende keren verklaarde dat hij kon trachten deze informatie opnieuw te bekomen, tegen hem gebruikt, is niet ernstig. Immers heeft – zoals blijkt uit de bestreden beslissing en ondersteund door de stukken van het administratief dossier – de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoeker, gelet op de duur van zijn asielprocedure en het feit dat hij op de hoogte werd gebracht van het belang van stavingsstukken, de slordigheid van verzoeker niet als verschoningsgrond kan dienen voor het feit dat zijn emailberichten automatisch gewist werden en hierdoor informatie is verloren gegaan. Verzoeker werd duidelijk gewezen op het belang van stavingsstukken door de asielinstanties, zodat het feit dat het Commissariaat-generaal niet zou gereageerd hebben op de verklaring van verzoeker om alsnog stukken trachten te bekomen, niet dienstig is. Bovendien blijkt dat verzoeker een nieuw document heeft voorgelegd op het Commissariaat-generaal. Aangaande dit document poneert verzoeker dat hij enkel terug te vinden was in de databank van de FSB en dat zijn eerdere verklaring over de databank van de MVD een vergissing was en te maken had met het feit dat zijn vriend voor de MVD werkte. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij dat, gelet op het professionele verleden van verzoeker en zijn scholing, er mag van uitgegaan worden dat hij duidelijk het onderscheid kan maken tussen beide diensten. Het argument dat zijn vriend voor de MVD werkte waardoor de verwarring is ontstaan kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekers argument dat het neergelegde document slechts een uittreksel betreft en geen officieel document kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing, doch bevestigt deze eerder, waar deze stelt dat: *“Bij gebrek aan enige officiële bekrachtiging of verifieerbare verwijzing naar belanghebbende instanties kan de authenticiteit van dit document onmogelijk worden geverifieerd. Het document is zeer makkelijk reproduceerbaar en derhalve niet in staat uw asielrelaas op overtuigende wijze te ondersteunen.”*

Ter terechtzitting legt verzoeker een niet-beëdigde Engelse vertaling van een Russische brief neer. Dienaangaande stelt de Raad vast dat dit stuk – de vraag daargelaten of het zou kunnen worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet –weliswaar vergezeld gaat van een vertaling, doch zonder dat deze voor eensluidend werd verklaard, zodat het overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV uit de debatten wordt geweerd. Overigens dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt.

2.10. Verzoeker betoogt tenslotte in zijn verzoekschrift in essentie dat er niet getwijfeld wordt aan wie hij is en welk werk hij uitvoerde, dat hij specifieke informatie gaf omtrent het incident met de helikopter en andere zaken, zodat zijn vrees gegrond is. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en stelt dat hij geen economisch vluchteling is. Verzoeker verwijst voorts naar de nota van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en stelt dat een coherent asielrelaas op zich voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten. Verzoeker weet bovendien niet welke bewijzen het Commissariaat-generaal verwacht en meent dat hij alle mogelijke bewijzen heeft bijgebracht.

De Raad verwijst naar zijn bespreking onder voorgaande punten van onderhavig arrest. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Het betoog van verzoeker, waar hij slechts zijn asielrelaas herhaalt en meent dat hij voldoende gedetailleerde en coherente informatie heeft gegeven, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.11. Verzoeker vraagt de Raad in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas in het kader van de vluchtelingenstatus merkt de Raad op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER